Мисль піднебесну двигчи в самом собі,
Душу в природи безвісти занести,
Гадкою крепков тьми світа розмести,
Житя кончини подружити обі;
Глянути мирно, що ся діє в гробі,
К радощам вдати, істинним ся взнести,
Радость з тугою в лад миленький сплести,
Милость сосвітну пригорнути к собі;

Хто вміє? хто вдасть? — Ум сильний, високий,
Ум, що го вічна доброта повила,
Ум, що го красна природа зростила,
Ум, яких мало, хотя й світ широкий,
Душа, що в грудях твоїх ся з'явила,
Що мене знова з світом подружила.
[1833]